

Arrest

nr. 69 044 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2011 met referentnummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GOUBAU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Dhaka. U verklaarde dat u actief was binnen de “Bangladesh Nationality Party” (BNP), sinds 1997. Op 15 augustus 2009 was u aanwezig tijdens een herdenking van Rahman, waarbij een vechtpartij ontstond tussen mensen van de BNP en de “Awami League” (AL). In september 2009 werd u dan thuis ontvoerd. U werd twee dagen vastgehouden. Dan werd u geblinddoekt en met de auto ergens naar toe gebracht. Daar werd u verteld

te gaan lopen waarna u geweerschoten hoorde. U viel op de grond uit angst waarna u veronderstelde dat de mensen die schoten dachten dat u dood was. U ging nadien naar een familielid. In de krant stond nadien dat de RAB (Rapid Action Battalion) twee mensen gedood had en dat één persoon kon ontsnappen. U dacht dat dit over u ging. Daarop zocht uw familie een smokkelaar die u uit het land kon helpen. Ondertussen waren er twee valse zaken tegen u lopende. U zou door de mensen van de AL valselijk beschuldigd zijn. U vertrok begin maart 2010 uit Bangladesh. U reisde per vliegtuig naar Frankrijk van waaruit u naar België kwam waar u op 8 maart 2010 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u verschillende kopieën voor van gerechtsstukken.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen niet coherent zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Vooreerst legt u geen enkel identiteitsdocument voor ter staving van uw asielaanvraag. Daaruit volgt dat er geen enkele zekerheid is dat de kopieën van gerechtsdocumenten die u voorlegde wel degelijk u betreffen. Wat het voorleggen van deze documenten betreft, merkt het CGVS ook op dat u die niet bij zich had tijdens het gehoor voor het CGVS en dat u die ook niet voordien aan het CGVS had overgedragen, ook al had u deze documenten al in september 2010 in uw bezit (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dat u tijdens het gehoor op het CGVS deze documenten niet kon toelichten is dan ook zeer bevreemdend. U wist zelfs niet precies om wat voor documenten het ging (zie gehoorverslag CGVS p.5-7). U hebt ze nadien zonder vertaling aan het CGVS overgedragen, eveneens zonder enige toelichting van de documenten. Ten slotte dateren deze documenten allemaal van vóór september 2010 en u hebt geen recentere document aan uw dossier toegevoegd. U gaf zelfs toe dat u geen enkele meer recentere informatie had over uw zaak (zie gehoorverslag CGVS p.12). Deze vaststellingen doen op zich al afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze documenten. Tevens breekt uw gebrekkige interesse de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af.

Bovendien zijn dit geen gecertificeerde kopieën, maar gewone fotokopieën en zijn sommige passages zeer onduidelijk, soms zelfs onleesbaar. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook zeer beperkt. Daarbij merkt het CGVS op dat u kopieën van arrestatiebevelen voorlegde. Het is opvallend dat na vertaling blijkt dat niet uw volledige naam, zijnde Hussein Mohamed Saim, wordt vermeld, maar slechts enkel "Shayem". Tevens werd vastgesteld dat volgens deze arrestatiebevelen uw leeftijd ten tijde van het opstellen van deze documenten (i.e. 2009) 35 was, terwijl u, geboren in 1978, in 2009 maximaal 31 jaar oud was. Verder is het zeer bevreemdend dat volgens uw verklaringen deze zaak nog niet naar de rechtbank zou zijn verstuurd (zie gehoorverslag CGVS p.7), terwijl na vertaling blijkt dat het arrestatiebevel afkomstig is van de "Metropolitan Magistrate Court". Het CGVS merkt verder nog op dat één van de twee arrestatiebevelen door de "magistrate" is opgesteld op 7 augustus 2009, terwijl u verklaarde dat u pas na het incident van 15 augustus 2009 opnieuw werd gezocht door de Bengaalse autoriteiten omdat de AL om een heropening van uw zaak had gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.9). Ten slotte is het hoe dan ook weinig geloofwaardig dat de RAB u op actieve wijze zocht en zelfs wilde doden, zonder dat ze op de bewuste avond dat ze op u schoten niet zouden hebben gecontroleerd of u werkelijk dood was. Ook het feit dat u vanaf september 2009 nog tot maart 2010 in Bangladesh verbleef, ondermijnt uw stelling dat de RAB en andere Bengaalse overheidsinstellingen actief naar u op zoek waren.

U legde geen andere bewijsstukken voor ter staving van uw relaas (zie gehoorverslag CGVS p.6). Hoewel u verklaarde dat het incident van september 2009 in de media werd bericht (zie gehoorverslag CGVS p.12), legde u daarvan niets voor. U legde zelfs geen enkel document of ander begin van bewijs voor waaruit uw betrokkenheid bij de BNP zou blijken. U gaf zelfs verkeerde informatie. Zo slaagde u er niet in om de volledige naam van de partij, waarbinnen u verklaarde actief te zijn, juist weer te geven (zie gehoorverslag CGVS p.3). U omschreef de BNP verkeerdelijk als de "Bangladesh Nationality Party", terwijl de BNP in werkelijkheid staat voor de "Bangladesh Nationalist Party". Daarbij merkt het CGVS op dat u verklaarde maar tot 2007 voor de BNP actief te zijn geweest, waardoor het weinig geloofwaardig is dat u in 2009 nog problemen zou kennen met de AL, louter op basis van uw activiteiten voor de BNP in het verleden. Ten slotte verwees u meermaals naar de RAB. U gaf correct aan dat die onder de BNP was opgericht, echter niet in 2001 zoals u verkeerdelijk aangaf, maar in het jaar 2004, zoals blijkt uit informatie in het administratieve dossier. U verklaarde weliswaar dat u, indien nodig, documenten ter staving zou kunnen verkrijgen. Echter was u op het ogenblik van het gehoor op het CGVS al meer dan een jaar in België. U had dus tijd genoeg om de nodige documenten te laten overkomen.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven; een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in het bijzonder artikel 62, 48 en volgende van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève; en een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.1.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch niet een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) kan in overeenstemming met artikel 57/6 van de vreemdelingenwet onder meer besluiten de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen of te weigeren.

2.1.2. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengali machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.1.3. De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In casu werden de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven ongeloofwaardig bevonden (i) omdat er gelet op het ontbreken van ieder begin van bewijs betreffende de identiteit van verzoeker, geen enkele zekerheid is dat de vernoemde persoon in de neergelegde gerechtsstukken inderdaad verzoeker is; (ii) omdat verzoeker de betreffende stukken pas na het gehoor voor het Commissariaat-generaal (d.d. 11 mei 2011) overmaakte aan het Commissariaat-generaal, hoewel deze al sinds september 2010 in zijn bezit waren; (iii) omdat verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geen enkele toelichting kon geven bij deze documenten; (iv) omdat verzoeker geen recentere documenten of informatie heeft over zijn zaak, hetgeen getuigt van een gebrekkige interesse in zijn situatie; (v) omdat verzoeker enkel kopieën neerlegde van de verschillende gerechtsstukken, die geen bewijswaarde hebben; (vi) omdat de neergelegde arrestatiebevelen merkwaardig genoeg verzoekers volledige naam niet vermelden; (vii) omdat de inhoud van de arrestatiebevelen niet overeenstemt met verzoekers verklaringen, meer bepaald wat betreft zijn leeftijd op moment van het opstellen van deze documenten, het al dan doorsturen van zijn zaak naar de rechtbank, en de heropening van zijn zaak; (viii) wegens het ontbreken van verdere bewijsstukken ter staving van het incident van september 2009, hoewel verzoeker verklaarde dat hierover werd bericht in de media, alsook van verzoekers betrokkenheid bij de BNP; (ix) omdat verzoeker de BNP verkeerdelijk aanduidde als de "Bangladesh Nationality Party".

Verzoeker betwist het gebrek aan bewijswaarde van de voorgelegde documenten. Hij betwist de bestreden beslissing met betrekking tot de onjuiste vermelding van zijn naam en leeftijd in het arrestatiebevel en de informatie die hij gaf over de BNP.

De Raad meent dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. De voorgelegde documenten hebben geen bewijswaarde.

Verzoeker stelt dat gecertificeerde documenten nooit afgegeven worden aan de persoon zelf en het onmogelijk is dergelijke documenten te bekomen. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk en dit is geen weerlegging van het gebrek aan bewijswaarde van de neergelegde kopieën. Verzoeker kon deze documenten tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ook niet toelichten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het betwisten van enkele motieven van de bestreden beslissing. De overige motieven worden niet betwist en zijn op zich voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad meent dat de vermelding van de naam en leeftijd van verzoeker in het arrestatiebevel een overtollig motief is. Voor het overige schraagt de Raad zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Zoals de bestreden beslissing stelt legde verzoeker geen enkel bewijs voor van zijn betrokkenheid bij de BNP, noch van het incident van september 2009 waarover volgens hem in de media werd bericht.

De onjuiste formulering van de naam van de BNP is een overtollig motief.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat de verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS